

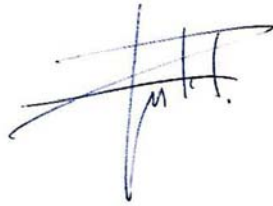
Correspondència: Vicenç Pagès - Miquel Pairoli

Miquel,

sé que fa temps que t'he de trucar per fer un bistec amb patates i parlar de les nostres coses, però per qüestions personals m'és impossible, de moment, trobar un forat per veure'ns a Girona. El meu pare ha mort exactament un mes després que tinguéssim una filla (la Berta) amb la Camil·la. D'altra banda, ja saps que si no ets funcionari i et vols guanyar la vida dedicant-te a la lletra has de renunciar a gairebé tot.

En resum: si et vingues bé de passar un dia per casa a fer un cafè, potser seria la manera de veure'ns una estona. Si no, esperarem un moment més propici.

Cordialment,

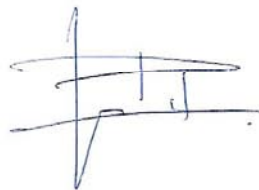

Miquel:

És cert que fa deu anys vaig escriure una ressenya de *Paisatge en flames*, fet que volia citar a l'última crítica. Naturalment, si no hi havia temps per dir això tampoc n'hi havia per fer una petita llista dels textos que més em van impressionar de *L'enigma*. Llegint *La lentitud* vaig recordar quan, al *Diari de Barcelona*, els teus desplaçaments pausats contrastaven amb l'alta velocitat motriu dels qui t'envoltaven. He celebrat molt els textos sobre art: Picasso, Nonell, De Kooning, Balthus i sobretot Judes Duchamp, que trobo definitiu. I també els contes d'observador, estil *Apunt del natural a Trieste*, que em fa pensar en un excel·lent contista potencial.

De fet, l'únic que no m'ha agradat del llibre és el pròleg.

Espero que d'aquí a deu anys hi tornem, i d'aquí a vint, etc.

Miquel Pairoli

Quart, 8. III. 00

Benvolgut Vicenç,

Gràcies per l'article que vas escriure sobre "L'enigma" i que va sortir a El Periódico de divendres passat. M'he fet pensar que, ja fa força anys, també vas fer una ressenya del "Pensatge amb flames".

M'agrada sobretot que diguis que no hi ha ni una sola pàgina que no valgui la pena de ser rellegida.

Tenir pocs lectors, però bons, compensa amb escreix l'esforç d'escriure. Gràcies, Vicenç.

Una abraçada

Miquel Pairoli